

In een schrijven aan de Rotterdamse Kunststichting deelde het bestuur van het Rotterdams Ballet Ensemble o.a. het volgende mede:

„dat de Nederlandse balletkunst eerst tot volle ontplooiing kan komen als ze als beroep beoefend kan worden en dat beroepsballetgezelschappen slechts een voldoende hoog artistiek peil kunnen bereiken en handhaven, indien de sociale voorwaarden daarvoor aanwezig zijn”.

Het bestuur vroeg een betrekkelijk bescheiden financiële steun van de gemeente om het in de gelegenheid te stellen in één of twee jaar de levensvatbaarheid van een beroepsballet te bewijzen. Zou deze poging slagen, dan zouden de bereikte resultaten hogere bedragen voor verdere uitbouw rechtvaardigen.

Er was voor twee jaren een subsidie van f 25.000,- per jaar nodig. Helaas was het voor de gemeente moeilijk een subsidiebasis te vinden. Bij de behandeling van de ontwerpbegroting voor het jaar 1954 in december 1953 werd een post van f 75.000,- voor subsidieverlening aan diverse kunstinstellingen, waaronder het Rotterdams Ballet Ensemble, teruggenomen omdat om aparte voorstellen was gevraagd. In mei 1954 lag het voorstel inzake steunverlening aan het Rotterdams Ballet Ensemble gereed, maar toen was het te laat geworden. De onzekerheid over de financiële basis was fnuikend voor het bestaan. De belangrijkste krachten hadden inmiddels het ballet verlaten en zo ging het Rotterdams Ballet, reeds kort na de geboorte, ter ziele.

Alleen door gebrek aan financiën?

Waarschijnlijk heeft de zuigkracht van andere balletgroepen in binnen- en buitenland bij dit ontbindingsproces een zeer grote, zo niet de grootste rol gespeeld. De Nederlandse Opera bood een volledig engagement, het Ballet Recital werd getransformeerd in de stichting Het Nederlands Ballet, dat zich subsidies van het rijk en de gemeente Den Haag zag toegewezen en het Ballet der Lage Landen wierp zich op de markt in de provincie.

In 1954 vond nog een gesprek plaats, waarbij onder ogen werd gezien of de poging van Netty van der Valk om tot een Rotterdamse balletgroep te komen toch nog zou kunnen worden doorgezet, als de Gemeenteraad de nodige subsidie van f 25.000,- per jaar toestond. De leidster verwierp zelf die mogelijkheid. Ze zag te goed de artistieke zwakte van de troep, die was overgebleven,